

„Nem az a fontosd, hogy velünk mit tesznek, hanem az, hogy mi mit teszünk.“

Ez, a Marcus Aurélius római császártól eredő mondás lehetne drága halottunk, Pogány Erzsébet életének találó, rövid összefoglalása.

Az élet, a szakma, a hivatás és a közösségi elkötelezettség sok mindent tett vele, rengeteg próba elé állította, de ő igenis tudta, a fontos az, hogy ő maga mit tesz, mit képes megtenni a családjáért, a magyar és egyetemes kultúráért, a magyar-magyar kapcsolatokért.

Tisztelt gyászoló család, felebarátaim!

Engedjék meg, hogy Somorja Város Önkormányzata, a képviselők, a városi hivatalban és annak intézményeiben dolgozó valamennyi egykori és mai munkatárs is a magam nevében mondjak most végső búcsút, utosló Isten hozzádot nagyrabecsült egykori kolléganőnknek, Pogány Erzsébetnek.

Pogány Erzsike első munkahelye a somorjai városháza lakosságnyilvántartó osztályán volt, ahol 1981-ben kezdett dolgozni, majd később, az egyetem elvégzése után szakosztályvezetőként tevékenykedett a városi hivatalban.

Soha nem tartozott azok közé, akik az életben a könnyebb és dicsőséges utat választották. Számára ismeretlen volt a sokak által feltett kérdés: Miért is áldoznád fel magad, miért lennél odaadó, nagylelkű és hűséges...? Azon kevesek egyike volt, akik meggyőződéssel, sőt másokat is lelkesítve vallották, hogy az embert a tisztesség, a kemény és kitartó munka egy jobb, egy igazságosabb életért teszi igazán emberré.

Az önkormányzat pénzügyi bizottságának tagjaként, később önkormányzati képviselőként szinte lehetetlen felsorolni, mennyi ötlettel, megvalósításra kész tervvel igyekezett szebbé, jobbá tenni életünket, öregbíteni városunk jó hírét. Az 1990 utáni munkálkodásáról szólottak már előttebb az avatottabbak, jómagam csak annyit teszek hozzá: kevés ilyen elhivatott, fáradhatatlan, eltökélt, a nemzetért, a magyarság megmaradásáért és munkálkodó ember volt és van, mint Pogány Erzsébet.

Kora ifjúságától kezdve a somorjai Csemadok elkötelezett tagja, később vezetőségi tagja, a Csehországi és Szlovákiai Magyar Kultúráért Alapítvány alapító tagjaként, és számos civil

kezdeményezés szószólójaként felvállalt sokszor szinte lehetetlennek tűnő feladatokat, amelyeket sikerre is vitt; gondoljunk csak például a somorjai Nagyboldogasszony templom Moser orgonájának felújítására és számos művészi orgonahangverseny megszervezésére. És még sok-sok példát sorolhatnák...

Tudta és vallotta, hogy magát az életet arra és azért kapjuk, hogy bőkezűen adjuk azt tovább, hiszen csak akkor lehetünk igazán boldogok, ha akár életünket is sikerül odaadni szeretteinkért, népünkért.

Erzsike soha nem kételkedett abban, hogy ha mi is akarjuk, naponta nyílik lehetőség arra, hogy jobba, tartalmasabbá tegyük az életet.

"Édes barátaim, olyan ez éppen,
Mint az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak órá gondolt,
Mi meg mesélni kezdtük, Hol volt...
Majd rázuhant a mázsás, szörnyű mennybolt,
Mi ezt meséljük róla, sírva: Nem volt.
Nem kelti fel se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer."

Az idézett megrázó sorok az élet és a halál visszafordíthatatlan, tragikus kapcsolatáról vallanak. Ezekben a döbbenetes órákban ahhoz az évszázados életbölcseességhez fordulunk vigaszért, lelkierőért, amely azt sugallja, hogy csupán az hal meg, akit elfelejtene.

Drága Erzsi, te csak porladó testeddel távozol közülünk. Lélekben velünk maradsz. Mert önzetlen emberként, kiváló munkatársként kollégáid, barátaid, sok-sok ismerősöd, tisztelőd és családod emlékében megmaradsz velünk. Az életnek ezzel a némi enyhet adó erkölcsi törvényszerűségével veszek tőled búcsút városunk valamennyi polgára nevében és fejezem ki mélyszégyen részvételmet családod tagjainak.

Isten veled! Nyugodj békében .